

Dragi predsjednici Udruženja, Ceha, kolege ugostitelji :

Osobno se bavim ugostiteljstvom 20-tak godina, naslijedio sam poslovni prostor (caffè bar) u centru Zagreba. Nekad je obitelj vodila poznati restoran.

Jelo se, pilo, pušilo, trošilo, živjelo, radilo i zarađivalo.

Naše ugostiteljsko geslo uvijek je bilo da je gost u pravu.

Nije lako raditi s ljudima. Tko nije probao, vjerujte nezna što znači usluživati sve vrste ljudi, od obrazovanih, finih, lijepih, punih novaca...

do sirotinje, pripitih, isfrustriranih, opasnih, u ratnim godinama-naoružanih...

Ali, on je gost.

Pozdraviš ga, uslužiš, naplatiš, počistiš za njim. On je gost, Bog u Tvom lokalu, a ti si mali sluga, koji se boriš za tu kunu koja ti ostane, da platiš sve ono što ti se odredi i nametne, i to svakim danom sve više i više.

To je filozofija našeg posla, to je činjenica.

Ima lokala, restorana, i finih i skupih, uhodanih sa dosta publike i onih koji slabije rade, međutim svagdje je posao, pravilo ugostiteljstva više manje isto.

Nametnut nam je ZAMP, uvedena je spomenička renta, plaćamo radio i tv pretplate, industrijske tarife vode, struje, poreze na reklame, tvrtke, predporeze, akontacije dobiti, stupove prve, druge, itd.

Ako nedaj Bože neplatimo u datum odmah smo u kamati, zaduženi, pa se kamata vrti na kamatu, i tako dalje.

Kava se kuha na benzinskim pumpama, pekarama, napitci se prodaju na kioscima novina, hlade u frižiderima, a toaletni prostor, sa policama, predprosorima, papirima, nadzornim listovima moramo imati samo mi.

Podliježemo raznim inspekcijama, sanitarnim, financiskim, inspekciji rada, republikom inspektoratu...

Šutimo, radimo, plaćamo...**MEĐUTIM**, desilo nam se ovih dana nešto

PRESTRAŠNO, mnogi od nas nisu niti svjesni. Imaju terase ispred svojih lokala, nekako je ovih dana naglo zatoplilo, pa će to funkcionirati, međutim, kad malo zahladi, kad padnu kiše...na redu su i oni.

Da, zakon o zabrani pušenja u «javnim prostorima», stupio na snagu, strog, bezuvjetan, bez olakotnih okolnosti, bez alternativa.

Nema dijela lokala, tvog, mog, u kojem živim 20 godina, u kojem sam odrastao, tih 80-tak kvadrata koje sam naslijedio.

Nemogu gostu kojeg poštujem, cijenim, od kojeg živim, prodati pivo, sok, kavu, jer je pušač, moram ga opomenuti, zabraniti, istjerati, zvati policiju.

Nemogu ga ugostiti, jer je zakon rekao **NE**.

Zakon su donjeli ljudi koji se ne razumiju u materiju našeg posla, zakon koji krši slobodu. Nas da radimo i gostiju da za svoje novce dobiju ono što žele.

Između ostalog da poslije ručka, uz kavu, čašu vina ili pivo zapale cigaretu.

Nije to lako, a ne razumiju to oni koji nisu radili taj posao.

Oni donose zakone i pravila, oni su ti koji ubiru kroz naše virmane novac za svoje plaće, odjela, domjenke, službena i neslužbena putovanja, i baš ih briga za nas.

Dali je to naš ministar zdravstva, dali je to dr. Hebrang ili neko treći, nebitno, oni žive drugačiji život od našeg.

Oni nisu nikada poslužili nikoga, oni nikad nemoraju prvi pozdraviti, reći izvolte ili hvala lijepa.

Oni su uzeli stvar u svoje ruke, rekli **NE**, iskrojili moju, Vašu ili sudbinu nekog od nas. Daju sebi za pravo ozakonit neku zabranu koja će uništiti mnoge od nas, mnoge radnike ostaviti bez posla.

Živcira me to uspoređivanje s Ircima, Talijanima, Njemcima i sl.

Oni imaju drugačije lokale, drugačije običaje, navike, drugačiji su mentalitet, i još mnogo toga drugačijeg od nas.

Talijani ionako piju svoj brzi espresso s nogu i jure iz lokala van.

U lokali nude i prodaju razne sendviće, pizzete, tramezzine, čokolade i žvake.

Ljudi piju vino i šampanjce na čaše za vrijeme pauza u radno vrijeme.

Imaju drugačiju kulturu konzumiranja u lokalima.

Na kraju krajeva, platežna moć Talijana, Iraca, Njemaca i ostalih je drugačiji od našeg prosječnog gosta.

Vidjeli smo to, ljudi dragi, to su činjenice.

Ali mi, poput naprednog svijeta, poput Irske npr. koju stalno spominju, moramo imati isti zakon, zakon koji će nas uništiti.

Slažete li se kad zaključim da je 70% mojih, a tako i Vaših gostiju konzumenti duhanskih proizvoda-stručno rečeno.

On, naš pušač, muški ili ženski, živi od 3,4,5 tisuća kuna, ima svoj mali svijet, svoje male radosti, svoju kavu s toplim ili hladnim mlijekom, on je sebi važan kad si naruči prije posla, popuši cigaretu-dvije, pročita uglavnom gratis dnevne novine, neko ga od nas dočeka sa dobro jutro i isprati sa hvala lijepa, doviđenja, on se za nepunih 10 kuna osjeća ugošćenim, sretnim i zadovoljnim.

On zaboravlja na hrpu svojih problema i briga, on je mali sretan čovjek.

Taj osjećaj, oni koji donose zakon ne razumiju.

Oni ne razumiju niti tog našeg malog, do neki dan sretnog čovijeka.

On je ostao ili će najesen ostati bez svog gušta, bez svoje kave i cigarete, bez svojih novina, mi ćemo ostati bez njegovih 10 kuna, država bez njegovih i naših 3-4 kune, i gdje je priči kraj?

Ozbiljan je problem dragi moji kolege, možda i ozbiljniji nego što u ovom trenutku izgleda. Ne govorim to ja u svoje ime, to govore ljudi, moji gosti, Vaši gosti, ljudi od čijih kuna živimo mi, od kojih živi društvo, država.

Pa nije država institucija za sebe, država smo svi mi zajedno.

Ja zaista neznam kud sve to vodi, kud nas vode nametnuti tvrdi zakoni, bez alternative, bez mogućnosti odvojenja par kvadrata za one koji bi uz kavu ili neki napitak zapalili cigaretu. Vode u propast mnoge od nas, vode na ulicu mnoge naše djelatnike.

Razdužilo se ovo moje pismo, ali ojađen sam, zabrinut poput mnogih.

Apeliram na Vas kolege ugostitelji, na Udruženje ugostitelja, na Ceh ugostitelja, na predsjednike istih. Moramo se pokušati organizirati nekako, da se sazove nekakav skup, sastanci po gradovima, županijama, skupit ćemo novac, da se angažira kvalitetan odvjetnički tim, educirani glasnogovornik koji će izvještavati medije i pokušat se izboriti za naša prava.

Mora oživjeti internet stranica Udruženja, Ceha, moramo u ovim za nas lošim vremenima biti jedinstveniji i imati isti cilj.

Zajedno moramo pokušati izboriti pravo na rad, da u vlastitim lokalima protiv svoje volje ne tjeramo ljude od sebe, naših lokala, jer to nam i nije posao. Moramo pokušati sa institucijama dogovoriti neki zakon, neku odredbu pored koje ćemo moći funkcionirati i biti ono što jesmo, ugostitelji, da možemo svom gostu od kojeg živimo pružiti ono što želi, ono na što je navikao. Svaka čast zdravlju, brizi oko nepušača, međutim može se dogovoriti modus, da bude i vuk sit i ovce na broju.

U protivnom, nitko tada neće profitirati, niti Ministarstvo zdravstva, niti financija, niti mi, naše obitelji, naši djelatnici, njihove obitelji, i broj je već tu ozbiljno velik.

Mi smo karika u lancu, mi stvaramo i radimo neki novac, zapošljavamo, dajemo i plaćamo, mi smo dio svakodnevice našeg društva, i ako mi puknemo, mislim da neće biti dobro nikome.

Sa šovanjem